

ENTREVISTA

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Premià de Dalt

A tresora una àmplia experiència pastoral, ja que va ser durant 26 anys bisbe a tres diòcesis italianes: primer a Gubbio, després a Perugia-Città della Pieve, i finalment a Florència, aquestes dues últimes arxidiòcesis. El cardenal Ennio Antonelli presideix des del 2008 el Pontifici Consell de la Família, *ministeri* vaticà altament sensible. Antonelli (Todi, regió italiana d'Úmbria, 1936), especialista en Teologia Dogmàtica i en Filologia Clàssica, va pronunciar dimarts una conferència en les 47es Jornades de Qüestions Pastorals de Castelladaura, centre de trobades de l'Opus Dei a Premià de Dalt. Quan va tenir lloc aquesta entrevista encara no havia transcendit l'escàndol per corrupció al Vaticà revelat per una televisió italiana.

Europa està molt secularitzada. Té sentit que l'Església catòlica s'obstini a defensar la família tradicional si tantes famílies ja no són així?

No només té sentit defensar-la, sinó que és més necessari que mai. La família cristiana, l'amor cristià autèntic, no és excoent, respecta cadascú allà on es troba; però no renuncia a la seva pròpia identitat, a les exigències de l'Evangeli, sinó que busca plasmar-les millor, en la convicció que això és un bé per a tothom, per als cristians i per als qui no ho són. Que hi hagi famílies cristianes exemplars permet a la societat veure que és possible un ideal evangèlic.

Però i la percepció social?

És important no posar al mateix nivell la família tradicional i altres formes de convivència. Seria un dany per a la societat. La família tradicional proporciona nous ciutadans a la societat, i produeix i alimenta virtuts socials, que són indispensables per a la cohesió i el desenvolupament de la societat. Altres formes de convivència no generen aquests mateixos avantatges. Per tant, seria injust equiparar realitats diferents. Tot això, esclar, sense menysprear mai les persones.

Entre aquestes 'noves famílies', algunes ho són per decisió cultural, i d'altres s'han trobat involuntàriament en aquesta situació, com els divorciats abandonats pel cònjuge.

Des d'un punt de vista eclesial, és clar que seran les famílies cristianes les primeres a no rebutjar les altres, sigui quin sigui el motiu

“La família cristiana va contra corrent”

Ennio Antonelli, cardenal, president del Pontifici Consell de la Família

El cardenal Ennio Antonelli, de 75 anys, als jardins de Castelladaura

que faci que siguin així, i establiran relacions d'amistat i col·laboració allà on sigui possible.

Els divorciats que s'havien casat per l'Església i van contreure després un altre matrimoni civil no poden combregar, però un homicida penedit sí. Aques-

tes coses provoquen perplexitat en la societat.

Vostè ha dit “homicida penedit”, ja que si persistís en la mateixa actitud que quan va assassinar, no podria combregar. Els divorciats que s'han tornat a casar pel civil, si canvien la seva situació,

poden òbviament rebre l'eucaristia, que és signe de comunió espiritual i visible. Però no ho poden fer mentre romanguin aquesta situació de discordança objectiva amb l'Evangeli, perquè Déu vol el matrimoni indissoluble, i estan cometent adulteri; l'Església no pot canviar això pel seu compte. Es tracta d'una situació irregular, i no podem fingir que no ho és.

Llavors, si no arriba la nul·litat del primer matrimoni, no tenen alternativa?

Si la nul·litat no arriba, no poden casar-se per l'Església, i per tant la seva unió seria una convivència, no un veritable matrimoni. Però això no vol dir que s'hagin de sentir exclosos de l'Església; poden participar en moltes activitats eclesials, anar a missa, fer obres caritatives, intentar viure l'amor a casa, amb el proïsme, amb els fills... I no perdre la confiança, ja que Joan Pau II deia que qui es compromet, resa, fa el

bé, pot trobar la misericòrdia de Déu “per altres vies”, fora de l'absolució sacramental i de l'eucaristia.

Els bisbes diuen que la família afronta dificultats, però la Santa Seu la presenta ara com un instrument de nova evangelització, una de les prioritats d'aquest pontificat, que s'abondarà al sínodo a l'octubre. Resulta paradoxal.

És així; la família serà puntal de la nova evangelització. Té dificultats al món d'avui, però també hi ha testimonis bellíssims de famílies que van contra corrent, que s'aparten de la cultura que és dominant, individualista, relati-

DIVORCIATS I COMUNIÓ

“Si la nul·litat no arriba i s'han tornat a casar pel civil, no poden combregar”

NEOCATECUMENALS

“Les famílies amb nens que se'n van en missió a altres països són una sorpresa admirable”

vista, consumista, materialista... Potser mai com ara hi ha hagut tants moviments eclesials que donen tanta importància a les famílies. Ara hi ha famílies nombroses que trien ser-ho voluntàriament. Abans, tenir molts fills passava de manera espontània; avui, en canvi, és una decisió conscient. És una cosa nova, positiva, bonica.

El Camí Neocatecumenal, que el Papa va lloar recentment, envia famílies amb nens en missió a països llunyans. Què n'opina?

Bé, no només ho fan ells; també algunes diòcesis envien famílies en missió a l'estranger, finançades per les seves comunitats d'origen, que les acullen en el retorn i les ajuden amb la feina i l'habitatge. La Conferència Episcopal Italiana té un fons de pensions per a famílies que van en missió durant alguns anys. Són realitats noves. Quan era arquebisbe de Florència, una família de neocatecumenals va marxar així al Brasil amb els seus cinc fills, i els avis paternals van venir a suplicar-me que els dissuadís. Què els podia dir... Aquesta vocació dels neocatecumenals és sorprenent en aquests temps; són aquestes sorpreses admirables que ens ofereix la gràcia de Déu.●

Conciliar vida laboral i personal

■ Milà acollirà del 30 de maig al 3 de juny la Trobada Mundial de les Famílies, cimera triennial de famílies catòliques, que el 2006 es va celebrar a València. La cita milanesa està dedicada a “família, feina i festa” i planteja la importància de la conciliació de la vida laboral i familiar de les persones. “Que hi hagi feina és fonamental per a l'aliment i la serenitat de les famílies

—argüeix Antonelli—, però les persones l'han de poder harmonitzar amb les necessitats familiars. Treballadors, empresaris, sindicalistes, administració pública, polítics... han de reflexionar a la recerca de solucions”. En una parròquia de Florència, explica, s'hi fa missa els dies feiners a les 13.15 hores perquè encaixi en la pausa per dinar dels treballadors.

AVUI 21.00 H

Poirot
La muerte de Lord Edgware

8tv
La privada de Catalunya